

kalbte Valgmenighedskirker; jeg veed ikke, om de kunne siges at have nogen Eiendom, men forsaavidt de have eller ville faae nogen saadan, forekommer det mig rimeligt ogsaa at gjøre en Undtagelse for deres Vedkommende, da Valgmenighedsmedlemmene iforveien have temmelig store Byrder. At fremmede Magters Gesandtskabs-personale og Konsulatembedsmænd ere undtagne, gjælder vistnok allevegne, men dersom det skulde vise sig, at der ikke ydes Gjenfærdighed alle Steder, haaber jeg, at den høie Regjering vil være betænkt paa ogsaa at lægge Skat paa disse. Endelig kommer jeg til de inden 1ste Oktober 1867 pensionerede Militære, og om dem kan jeg tale meget frit, da jeg selv hører til dem. Jeg bor vel for Dieblisset i Kjøbenhavn, men jeg behøvede blot at flytte et Par Hundrede Alen, og jeg vilde da komme til at nyde Godt af denne Begunstigelse. Jeg tvivler ikke om, at der, naar disse pensionerede Militære ere komne i et sa fint Selskab, nemlig i Selskab med Civillisten, med fremmede Magters Gesandter og med selve Kommunen, er god Grund til Fritagelsen, og det vilde maasse møde Misbilligelse blandt de nævnte Militære, om de skulde svare Skat, men paa den anden Side vil jeg for mit personlige Vedkommende sige, og jeg haaber, at denne Mening deles af Flere, at hvis der kom en Adresse fra disse Folk om, at de maatte faae Lov til at svare Skat, skulde jeg med Fornøielse være med dertil, ligesom jeg, hvis der skulde blive stillet Forslag om, at de ikke skulde være fritagne for at svare Skat, med Fornøielse vilde stemme derfor. Skattepligten er nemlig, som det forekommer mig, en Pligt, der ikke er holdt tilstrækkelig i Være, det skulde være en ligesaa hjer Pligt at opfylde som Børnepligten, og jeg haaber, dette maa trænge igjennem saaledes, at der udvædes et moralsk Lynf mod dem, som, naar de gjøre Selvangivelse, ikke gjøre den nøagtig, eller ikke selv opgive deres Skatteindtægt, fordi de derved tro at slippe billigere. Man skal netop sætte en Væge i at yde fuldt ud, hvad man skylder Stat og Kommune, som Gjengjæld for de mange Rettigheder og Goder, man nyder af Stat og Kommune. Jeg har udtalt mig saa frit om dette Punkt, hvorved jeg altsaa selv vilde komme til at gjøre i alt Fald en lille Opoffrelse, og derfor haaber jeg, at det ikke skal have vakt den Fortrydelse, som det maasse ellers kunde vække hos flere mere høiade end loyale Medlemmer, at jeg har ønsket, at Civillisten ikke skulde fritages for Skat. Jeg har gjerne ønsket at vide, hvorfra Forslaget om Civillistens Fritagelse for Stat egentlig stammer, og det forekommer mig, at den lille blaa Bog, Udvalgsbetænkningen, giver Oplysning derom; hvis jeg skulde tage feil, haaber jeg at blive underrettet derom. Der staar nemlig deri Side 21, at Udvalget har troet det rigtig at sive Civillisten til dem, som Magistraten har foreslaaet fritagne, og

jeg maa altsaa antage, at Magistraten ikke har villet fritage Civillisten, men at Udvalget har foreslaaet at sive den til blandt dem, der skulde være det. Jeg har al mulig Øjagtelse for det ærede Udvalg, men jeg tillader mig dog at tro, at det muligvis ikke har gjort Civillisten den bedste Tjeneste derved, og jeg kommer derved til at tænke paa, hvad et meget æret Medlem af den svenske Rigsdag for nylig gjorde, idet han foreslog, at Rigsdagen skulde indgaa til Kongen med en underdanigst Skrivelse om, at det maatte behage Hs. Majestæt allernaadigst at lade sig krone. Jeg kan ikke tro, at Udvalget skulde have ønsket Civillisten fritagen for Skat, fordi den netop er Kongens Lønning, thi den er jo kun Kongens Lønning i den ikke personlige Forstand, som jeg omtalte i Begyndelsen af mit Foredrag. Det kan vel ikke være paa samme Maade, som det engang hendte en Underofficer for 16 Aar siden; jeg skal fortælle en Historie, som er ret oplysende i den Henseende. Da jeg for 16 Aar siden gjenemgik Kavalleriskolen i Næstved, var der en Underofficer, som var bleven saa vant til altid at sige: „De Herres Officerer“, at han engang under Staldtjenesten raabte: „De Herres Officershæste skulde vandes først“. Jeg kan ikke tro, at det ærede Udvalg, der er nedsat af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, har tænkt paa Hs. Majestæts Civilliste i Stedet for paa Civillisten, thi man veed jo allerede fra den gamle romerske Historie, at Penge ere Penge, hvorfra de end komme, og hvorhen de end gaa; man kan ikke lugte, hvor Pengene ere komne fra. Jeg skal derfor meget anbefale, at Civillisten ikke kommer til at høre til Undtagelserne fra denne Skat, og hvis der er Nogen, som vil stille Forslag om, at Militære, der ere pensionerede inden 1867, ogsaa skulle svare fuld Skat, skal jeg med Fornøielse stemme derfor. Jeg haaber da til Gjengjæld, at andre Medlemmer vilde yde mig Bistand til mit Forslag.

N. Jensen (Marhus Amts 3die Valgkreds): Jeg har hørt sige, at en Mand, der i mange Aar har staaet meget høit her i Danmark som Politiker, har skildret vort hele samlede Skattevæsen ved at sige, at man gjerne kunde sætte nogle Mænd ud paa Veien til at tage de Penge, som Folk, der tilfældigvis kom forbi, havde i deres Sommer, og man vilde da ikke beskattede Indvaanerne mindre retfærdig paa denne Maade, end det nu sker. Jeg skal ikke gjøre dette Billede i dets hele Udstrækning til min Tanke, men jeg skal kun benytte det for at udtale den Mening, at vort Skattevæsen i sin Almindelighed hviler paa mange gamle og tilbørlig høit uretfærdige Bestemmelser. Man maa som Følge deraf glæde sig over ethvert Fremskridt, der synes at tilbyde sig, ligesom man ogsaa jo før jo hellere maa ønske at komme ud af disse gamle Former og ind i nye og mere tidssvarende, og derfor maa man række